

Bytte namn på denna 15 år senare.

(Jag är så dålig på att ge namn åt mina texter.)

Oskuld

En halvtimme

en kvart

en minut

en kort liten sekund i evigheten

sen är allt förbi

jag kände ingenting, bara lukten av ditt hår,

mitt huvud djupt inborrat i din nacke.

Det var som om vi nästan skämdes för varandra.

Som om det vi nyss gjort var något skamligt och fult.

du avbröt mig, jag fick inte fortsätta och fullborda det som vi påbörjat.

Vi hade inget skydd så det var kanske bäst.

Du tvingad mig att sluta. Du sa att du var tvungen att gå på toaletten.

När du kom tillbaka var du påklädd.

Vi låg i din säng och pratade. Du sa att jag hade enormt stora pupiller.

Jag mumlade någonting om att skådespelare måste ha stora pupiller för att kunna agera bättre.

Sen låg vi sådär i nån halvtimme. Sen kände jag mig extremt svettig och frågade om jag kunde få låna duschen. Det gick bra. Jag fick låna en handduk som du hade sprejat ner med hårspray men det gick bra ändå.

Innan jag ställde mig i duschen så avslutade jag akten på egen hand.

När jag var färdig och hade klätt på mig så bredde jag några mackor och satte mig för att titta på tv. Det fanns inget intressant att titta på, bara massa strunt.

Du satt dig ner i fotöljen bredvid soffan och tog tag i fjärrkontrollen och började zappa.

Det blev ingen lång zappning för du hade bara 3 kanaler.

Jag började må dåligt. Riktigt riktigt dåligt. Min klaustrofobi hade slagit till igen för första gången på över ett år. Men nu var jag mer sansad. Jag visste att den skulle försvinna så småningom och att det inte var någon vits med att ta livet av mig.

Vi pratade inte om vad vi gjort. Istället satt vi där stumma i flera timmar.

Sen gick vi till stationen.

Jag hann med tåget.

Efter resan så kände jag mig trött och hängig så jag bestämde mig för att gå hem direkt och dra täcket över huvudet.

Efter att ha promenerat en bit så träffade jag din pojkvän.

Han undrade vad jag hade för mig.

Jag berättade att jag precis hade kommit hem ifrån stan.

Sen sa jag att jag var trött och att skulle gå hem och sova.

Vi sa hejdå till varandra och gick åt varsitt håll.

Det var ingen hemma så jag passade på att ta lite mjölkchoklad. Sen klädde jag av mig och lade mig på sängen.

Man kan inte drömma bort sina handlingar

men man kan ju alltid försöka

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Salberg med Poeter.se id #7593 innehar upphovsrätten